

AUTOAREA SERIILOR DE SUCCES
HADES X PERSEFONA ȘI ADRIAN X ISOLDA

un JOC al ZEILOR

SAGA LUI HADES
VOLUMUL AL III-LÊA

SCARLETT ST. CLAIR

TRADUCERE DE IOANA BENA ȘI MARIA ADAM

LEDA EDGE

SCARLETT ST. CLAIR

un
JOC
al
ZEILOR

SAGA LUI HADES

VOLUMUL AL III-LEA

Traducere din limba engleză de
IOANA BENA ȘI MARIA ADAM

Această carte le este dedicată cititorilor mei.
Această serie este o telenovelă.
Mă bucur că sunteți aici s-o urmăriți!

„Totul este mai frumos pentru că suntem condamnați.”

HOMER, *ODISEEA*¹

„Noi, îndrăgostiții, ne temem de orice.”

OVIDIU, *METAMORFOZE*²

„Răzbunarea îmi este vina.”

OVIDIU, *METAMORFOZE*³

¹ De fapt, nu este un citat din *Odiseea* – nu apare ca atare la Homer (n. tr.).

² Ovidiu, *Metamorfoze*, traducere, studiu introductiv și note de David Popescu, Editura Științifică, București, 1959, Cartea VII, p. 195 (n. tr.).

³ Ovidiu, *Metamorfoze*, op. cit. (n. tr.).

Zeitățile
Lumii de Jos

Penthos
Curae
Nosoi
Geras
Phobos
Limos
Aporia
Algea
Hypnos
Gaudia
Polemos
Erinyes
Enis
Eurynomos
Nyx
Achlys

CAPITOLUL I

Hades

HADES SE AFLA LA DOAR CÂȚIVA METRI DE O FERMĂ ÎN flăcări.

Nu mai rămăsese din ea decât scheletul, o vagă rămășiță a ceea ce fusese cândva casa, și totuși flăcările continuau să se ridice pline de furie, umplând noaptea de fum și cenușă. La picioarele lui se afla trupul fără de viață al unui bătrân, fermierul care locuise acolo, cu spatele ciuruit de gloanțe. În apropiere, sufletul acestuia se mișca neîncetat, fără să-și dea seama că își părăsise corpul fizic, executând ceea ce Hades putea să presupună că este rutina lui nocturnă. Asta era ceva obișnuit pentru orice muritor care avusese parte de-o moarte subită.

Bătrânul nu se așteptase la așa ceva.

Nu că ar fi trebuit să se aștepte. Singurul lucru de care se făcuse vinovat fermierul era că văzuse Ofiotaurul, un monstru pe jumătate taur, pe jumătate șarpe, și, conform profețiilor, un

ucigaș de zei¹. Cineva prinsese de veste și-l vizitase pe fermier pentru a afla mai multe, dându-se drept vreo autoritate, iar odată ce obținuse ceea ce doreau, îl ucisese.

Hades a simțit cum se aprinde magia lui Thanatos când acesta s-a manifestat chiar lângă el, o felie de umbră care se confunda cu noaptea. Chiar și părul și fața lui palidă reflectau flăcările.

Niciunul dintre ei nu a scos vreo vorbă, căci nici nu era nevoie. Nu se mai putea face nimic altceva în afară de-a călăuzi sufletul fermierului spre Lumea de Jos. Odată ce se stabilise în Asfodel, era posibil să le poată da informații despre cine îl omorâse, dar Hades se temea că avea să fie prea târziu. Până atunci, cu siguranță aveau să se confrunte cu mai multe apariții ale Ofioteaurului, iar cel care îl urmărea ar fi continuat să lase în spatele său un șir de cadavre până când ar fi ajuns din urmă monstrul.

— Cel mai mult plâng morțile ca acestea, a spus Zeul Morții.

— Crimele? a întrebat Hades.

— Oricum nu mai avea mult timp de trăit pe acest pământ, și totuși i-a fost luată viața.

¹ Prima mențiune antică a Ofioteaurului se găsește în *Fasti* a lui Ovidiu, Cartea a III-a – „A fost un taur, un monstru nemaivăzut, născut din Mama Gaia, a cărui parte din spate avea formă de șarpe: avertizat de cele trei Parce, sinistrul Styx îl întemnițase într-o pădure întunecată, înconjurată de trei rânduri de ziduri. Căci exista o profeție care zicea că oricine ardea măruntaiele taurului avea să-i învingă pe zeii eterni. Briareus l-a sacrificat cu un topor din adamant și se pregătea să-i arunce măruntaiele în flăcări, dar Jupiter i-a poruncit Vulturului să i le smulgă, iar Vulturul i le-a adus și Zeus, drept mulțumire, l-a așezat printre stele.” Este vorba despre un episod din timpul Titanomahiei, lupta legendară dintre zei și titani. Conform Kelly, P. (2018). „Compounding Compound Creatures: The Catalogue of Hybrids” in *Tristia* 4.7 and Empedocles. *Mnemosyne*, 71(4), 667-687 (n. tr.).

Hades nu a spus nimic, dar era de acord.

Moartea acestui fermier nu fusese necesară. Singura informație utilă pe care ar fi putut să o ofere el era confirmarea faptului că Ofiotaurul trăia, dar existau și alte căi de-a verifica acest zvon, fără să implice uciderea.

Hades avea să-l găsească pe cel care se făcea vinovat de crimă, iar pedeapsa urma să fie rapidă și pe măsură.

Ochii i s-au mutat de la foc la sufletul fermierului, care încerca acum, frenetic, să intre în hambarul în flăcări, chinându-se probabil să ajungă la animalele dinăuntru, dar acestea dispăruseră deja.

— Oferă-i liniștea! a cerut Hades.

În acest punct al lungii sale vieți, nu simțea prea des compasiune pentru cei morți, dar, în astfel de momente, când cruzimea umanității era atât de evidentă, nevoia de-a acorda ajutor cântărea greu.

Thanatos a dat din cap, întinzându-și aripile în timp ce se îndrepta spre suflet.

Hades a părăsit locul, și-a început să rătăcească pe câmpul vast de dincolo de casa fermierului, departe de strălucirea focului. Deasupra capului, stelele străluceau atât de tare, încât aruncau umbre, a lui fiind cea mai mare printre cele ale firelor de iarbă prăfuite de zăpadă. Era frig, deși era vară – un dar nepotrivit din partea Demetrei, Zeița Recoltei.

Nu existau coincidențe.

În noaptea în care o ceruse oficial în căsătorie pe Persefona și ea acceptase, începuse furtuna. Fusese declarația de război a Demetrei și arma pe care avea s-o folosească pentru a-i despărți. Părea ceva nesemnificativ, doar câteva picături înghețate, dar era doar începutul a ceva mai rău ce avea să vină.

Urmau să moară oameni. Era o chestiune de timp.

Și, când avea să se întâmple asta, oare Persefona intenționa să lupte pentru dragostea lor sau urma să cedeze în fața mamei sale pentru a salva lumea?

Ura faptul că se gândea mai mult la ultima posibilitate.

Își dădea seama că e o poziție oribilă, imposibilă. Dacă Demetra și-ar fi iubit cu adevărat fiica, nu i-ar fi dat niciodată un asemenea ultimatum.

Hades se gândea la aceste lucruri în timp ce studia cerul, desenând cu privirea linii de legătură între stele. Printre schițele pe care le făcuse, l-a remarcat pe Cetus, monstrul marin ucis de Heracles; Auriga, vizitiul erou grec ridicat printre stele de Atena; Berbecul de aur, a cărui lână putea vindeca orice ființă vie; și Orion, vânătorul care îndrăznise s-o înfrunte pe Gaia, dar Taurul, constelația așezată în centrul lor la moartea Ofio-aurului, în timpul Titanomahiei, dispăruse.

Era dovada pe care o căuta Hades. Ceea ce spusese Ilias era adevărat – monstrul fusese reînviat. Nu că nu l-ar fi crezut, dar zvonurile nu făceau neapărat ca ceva să fie adevărat.

— *Afurisitele de Ursitoare!* a mârâit enervat, și avea dreptate să le blesteme.

Lachesis, Clotho și Atropos orchestraseră această reînviere, deși Hades știa că avusese loc doar pentru că îl omorâse pe Briareu, unul dintre Hecatonchiri, uriașii cu o sută de brațe care îi sprijiniseră pe olimpieni în timpul Titanomahiei. Hera, Zeița Căsătoriei, văzuse o ocazie de-a se răzbuna pe uriașul care îl ajutase pe Zeus să scape din legături atunci când ea, Apollo și Atena încercaseră să-l răstoarne.

„Un suflet pentru un suflet”, spusese Ursitoarele.

A simțit o durere în piept amintindu-și cum murise Briareu. Nu fusese nicio plângere, nicio rugămintă ori furie, doar o

acceptare pașnică. Poate că asta era partea cea mai rea, încrederea pe care gigantul o avusese în el – că fusese momentul să plece și nu că moartea lui fusese poruncită de vreun alt zeu.

Și, chiar din momentul în care Hades îi luase mâna lui Briareu și îi scosese sufletul din trup, ca pe o fâșie de umbră decupată din întuneric, știuse că urmările aveau să fie de mare amploare, dincolo chiar și de ceea ce ținuseră Ursitoarele, pentru că, odată ce Zeus și frații lui Briareu, Gyges și Cottus, descopereau ce făcuse, nu ar mai fi avut parte de sprijinul și loialitatea lor. Nu că ar fi crezut că vreunul dintre frați l-ar fi preferat în locul lui Zeus. Nu el fusese cel care îi salvase din întunericul Tartarului. Totuși, ei fuseseră aliați ai olimpienilor în războiul împotriva Titanilor, ajutându-i să îi împingă pe zeii mai bătrâni în adâncurile Tartarului. Asta însemna că, dacă Hades avea să se afle vreodată în conflict cu Zeus, așa cum era sigur, de altfel, că o să se întâmple, mai ales având în vedere logodna sa cu Persefona, nu urma să aibă ajutorul celor doi giganți rămași atunci când lucrurile ajungeau la un punct culminant, și nici nu-i putea învinovăți pentru asta.

Hades le răsplătise loialitatea cu o execuție.

Zeul Morților a părăsit câmpul fermierului, manifestându-se în biroul său de la Nevernight. De îndată ce a apărut, s-a lăsat o tăcere adâncă și grea. I-a privit pe cei adunați – Ilias, Zofie, Dionysos și... Hermes.

Ochii lui Hades au coborât spre Zeul Năzbâtiilor, care se leagăna pe-un scaun, cu picioarele sprijinite pe birou. Privirile li s-au întâlnit și un zâmbet șovăielnic s-a ivit pe fața lui aurită. Hades s-a încruntat, arătându-și colții și făcându-l pe zeu să sară în picioare.

— Îl ținam doar cald, s-a apărut Hermes.

Hades s-a uitat pieziș și s-a așezat la locul lui. Era într-adevăr cald, iar asta n-a făcut decât să-l îndemne să se încrunte și mai tare la zeu.

— Doar ce e mai bun pentru Regele Morților, a adăugat Hermes cu un rânjet vesel, dând să se așeze pe marginea biroului de obsidian al lui Hades.

— Hermes, dacă fie și *una* dintre bucle tale atinge acest birou, îl voi transforma în lavă.

— Doar nu sunt goale, a argumentat Hermes.

Hades i-a aruncat zeului o privire nimicitoare.

— Știi ceva? Canapeaua este oricum mult mai confortabilă, a spus Hermes, cocoțându-se pe brațul ei.

Hades și-a îndreptat atenția către cei adunați, în special către Dionysos. Acesta rămăsese cumva în spate, nu tocmai parte din grup – probabil pentru că nici nu dorea să facă parte din el. Era îmbrăcat mult mai puțin ceremonios decât de obicei, cu pantaloni închiși la culoare și un pulover bej. Cozile groase îi erau legate la spate și își ținea brațele încrucișate pe piept. Părea frustrat și, dacă Hades ar fi fost să ghicească, frustrarea lui avea prea puțin de-a face cu convocarea la Nevernight, fiind legată mai degrabă de detectivul muritor pe care Dionysos îl adăpostea în clubul său, Ariadna Alexiou.

Hades era, de fapt, surprins că venise, deși probabil că o făcuse doar din curiozitate. Dionysos avea o relație încordată cu olimpienii, mai ales din cauza urii Herei față de el, motiv pentru care se hotărâse în cele din urmă să aleagă o tabără. Dar Hades nu era prost. Știa că asta nu însemna nicidecum că Dionysos i-ar fi fost loial. Însemna doar că Zeul Nebuniei își era loial lui însuși.

— Ofiotaurul a fost reînviat, a spus Hades. Constelația sa nu mai este pe cer.

Când a rostit cuvintele cu voce tare, a simțit o umbră de teamă la care nu se așteptase, dar el era responsabil pentru ce se întâmplase, ceea ce însemna că era responsabil și pentru consecințe în cazul în care creatura ar fi căzut pe mâini greșite.

— Ilias, a spus Hades, întâlnindu-i privirea satirului.

Acesta stătea în picioare lângă Zofie, cu părul la fel de creț și răsucit ca și coarnele care-i ieșeau din cap.

— Spune-ne ce ai aflat despre monstru!

— Până acum, a existat o singură apariție. Un fermier din afara Tebei susține că a auzit un muget ciudat în puterea nopții. A crezut că una dintre vacile sale fusese rănită, dar, când s-a dus să cerceteze, a găsit o creatură jumătate taur, jumătate șarpe încolăcită în jurul ei. Odată ce l-a zărit, aceasta s-a strecurat în iarbă.

Ilias a făcut o pauză și s-a uitat la toți cei adunați.

— Vaca nu a supraviețuit.

A urmat o clipă de tăcere, după care Hades a adăugat:

— Nici fermierul.

Ilias și-a încleștat fălcile.

— Ieri era perfect sănătos.

— Și astăzi este mort, a spus Hades. Ciuruit de gloanțe.

— Deci altcineva în afară de noi vrea creatura, a zis Dionysos. Nu mă surprinde, dar cine?

— Nu-i așa că asta-i întrebarea momentului?

Hades l-a privit lung pe Zeul Viței-de-Vie, nu pentru că l-ar fi bănuț pe Dionysos că ar fi avut vreo legătură cu moartea fermierului. Era însă conștient că îi plăcea să colecționeze monștri la fel de mult ca lui Poseidon. Era unul dintre motivele pentru care prefera să-l țină pe zeu aproape, chiar și cu noua și fragila lor alianță. Dionysos a mijit ochii.

— Hades, cum a ajuns să fie înviată creatura?

Zeului Morților nu i-a plăcut tonul lui acuzator, dar Hades nu era Dionysos și nu fugea de responsabilitatea sa.

— Pentru că am ucis un nemuritor.

Trăsăturile aspre ale lui Dionysos s-au înmuiat, dar nu din compasiune.

Era un șoc.

— Aceasta este opera Ursitoarelor, a completat Hades.

— Deci ne-ai chemat să ne ocupăm de urmările acțiunilor tale, a concluzionat Dionysos cu vocea plină de dispreț. Tipic!

— Nu-ți lua aerul ăsta superior, Dionysos! a spus Hades. Știi cât îți plac monștrii.

Ar fi putut încerca să se explice. Știa că zeul o urăște pe Hera, iar o singură mențiune a faptului că aceasta avusese un amestec în toate ar fi potolit judecata aspră a lui Dionysos, dar, în realitate, nu simțea că asta ar fi contat. Oricum ar fi stat lucrurile, Dionysos voise să fie aici și cu siguranță ar fi vrut ca Ofioteurul să fie în posesia lui, ceea ce însemna că avea să îl caute, chiar dacă s-ar fi hotărât să nu-l ajute în mod deschis pe Hades.

— Dacă aceasta este opera Ursitoarelor, a spus Zofie, nu poți să le întrebi ce au ținut?

— Ursitoarele sunt simpli zei, la fel ca mine, a răspuns Hades. Nu sunt mai dispuse să-mi dezvăluie planurile lor decât sunt eu să le mărturisesc pe-ale mele.

— Dar ele sunt Ursitoarele. Nu sunt deja conștiente de ce s-a întâmplat?

Hades nu a răspuns. Erau momente în care aprecia naivitatea lui Zofie. În seara asta însă, era frustrantă.

Era dificil să stabilești modul în care acționau Ursitoarele. O mare parte din deciziile acestora se bazau pe starea lor de spirit, la fel ca în cazul majorității zeilor. Era posibil să fi orchestrat învierea Ofioteurului doar pentru a-și bate joc de el,

dar, de asemenea, era posibil și să fi vrut să vadă sfârșitul olimpienilor; Hades nu putea spune ce aleseseră sau dacă măcar aleseseră ceva. Știa doar un singur lucru ca fiind adevărat: soarta nu putea fi evitată, doar amânată.

— Oricare ar fi planul lor, trebuie să avem și noi unul, a spus el.

— Nu înțeleg, a continuat Zofie. Ursitoarele au ales deja un sfârșit. Pentru ce facem noi planuri?

— Pentru că avem de gând să câștigăm, a replicat Hades.

Era tot ce puteau să facă – și să spere că, în cazul în care Ursitoarele nu le acordaseră lui sau olimpienilor favoarea lor, ar fi putut să fie măcar convinse, dar asta nu avea să se întâmple niciodată fără acțiune. Hades știa mai bine decât oricine că cele trei surori se bucurau să vadă cum zeii le făceau jocul, mai ales sub povara suferinței.

A urmat o clipă de tăcere, apoi a vorbit Dionysos:

— Care este profeția care face ca această creatură să fie atât de periculoasă?

Nu avea de unde să știe, având în vedere că se născuse după Titanomahie.

— Cine îi va arde măruntaiele va obține puterea de a-i învinge pe zei, a răspuns Hermes.

— Ești sigur că asta e profeția? a întrebat Dionysos, încruntându-se.

— Poate că e vorba doar de un singur zeu? s-a întrebat cu voce tare Hermes, apoi a ridicat din umeri. S-ar putea să fi greșit un cuvânt sau două.

— Un cuvânt sau două?

— Nu e ca și cum n-ar fi trecut patru mii de ani! s-a apărut Hermes. Încearcă tu să-ți amintești ceva după atâta timp!

— Se pare că tu nu ai nicio problemă în a-ți reaminti ranchiuna după atât de mult timp.

— Dintr-odată, regret că l-am ajutat pe Zeus să-ți salveze viața, a spus Hermes.

Uneori, Hades uita că cei doi aveau o istorie, deși aceasta era minoră. Hermes ajutase la salvarea lui Dionysos după ce acesta se născuse, ducându-l să fie crescut de Nysiade, nimfe ale oceanului care trăiau pe muntele Nysa.

— Poate că ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă nu ai fi făcut-o, a ripostat Dionysos.

Zeul Năzbâtiilor a pălit la cuvintele lui și, înainte să se instaleze o tăcere încordată, Hades a rostit:

— Este o profeție, Hermes. Un cuvânt sau două pot schimba întregul înțeles.

Hermes și-a azvârlit brațele în aer.

— Ei bine, nu am pretins niciodată că sunt oracol.

— Atunci va trebui să consultăm unul, a spus Hades.

Poate că profeția se schimbase. Poate că nu exista nicio profeție. În momentul în care această idee i-a trecut prin minte, și-a dat seama că nu poate spera atât de mult. Ursitoarele nu ar fi adus creatura înapoi dacă nu ar fi vrut ca aceasta să îi provoace pe zei.

— Și trebuie să-l găsim pe Ofioteur înainte de tot.

— Cu cine ne întrecem? a întrebat Dionysos.

— Eu pariez pe Poseidon și pe copiii lui, a intervenit Hermes. Nenorocitul ăla e mereu în căutare de putere.

Hermes se gândise la ceva la care se gândise și Hades. Ofioteurul putea trăi pe uscat, dar se putea descurca și în apă. Poseidon ar fi profitat de orice șansă de a-l răsturna pe Zeus, dar acest lucru era valabil și pentru Tezeu și Hera. Hades știa deja că semizeul și Zeița Căsătoriei erau mână-n mână, deși bănuia că Zeul Mării era cel care alimenta dorința lui Tezeu de a-i răsturna pe olimpieni. Era cu totul altceva dacă îl credea sau nu pe fiul său cu adevărat capabil de asta.

Uneori, Hades se întreba cine orchestra jocul și cine îl juca doar, însă un lucru știa: dacă el ar fi putut deveni creierul, ar fi făcut-o.

— Nu-l putem lăsa să se refugieze în mare, a explicat Hades.

Ar fi fost pe teritoriul fratelui său și ar fi fost practic de ne-
atins. Chiar dacă Hades i-ar fi oferit un târg, Poseidon nu ar fi
renunțat la o astfel de armă.

— Atunci, pierdem timp prețios vorbind când ar trebui să
pornim la vânătoare, a spus Dionysos.

— Problema, Dionysos, este de unde să începem, a răspuns
Hades, privindu-l pe zeu. Doar dacă nu cumva tu ai informații
pe care noi, ceilalți, nu le avem.

Dionysos n-a spus nimic.

— Trebuie să fim atenți în cercetările noastre, a intervenit
Ilias. Vestea s-a răspândit deja pe piață. Toată lumea din diver-
sele canale îți va pânde acțiunile.

Și erau îndreptățiți s-o facă, deși Hades știa că asta nu avea
să-i descurajeze. În lumea murdară a pieței negre, puțini se te-
meau de mânia lui, deși el nu vedea asta ca pe o insultă. Era
greu să te temi de moarte când te confrunți cu ea în fiecare
zi. Totuși, asta însemna că urma să fie prins într-o competiție
pentru a localiza probabil una dintre cele mai puternice arme
create vreodată împotriva zeilor.

— Atunci, poate că menadele mele ar trebui să facă cercetă-
rile, a sugerat Dionysos, dar Hades l-a ignorat și s-a uitat la Ilias.

— Pune-l pe Ptolemeos să se ocupe de caz, dar suprave-
ghează-l! Nu am încredere în nimeni în această chestiune.

— Nici în mine, se pare, a spus Dionysos.

Hades și-a întors privirea către Zeul Vinului.

— Să nu ne prefacem că nu ți-ai trimis deja asasinii să cer-
ceteze! Tu nu aștepti permisiunea, ci ți-o acorzi singur.

Dionysos a strâns din buze și a privit în altă parte. Hades nu-și dădea seama dacă e amuzat sau enervat.

— Și ce se va face cu el când va fi găsit? a întrebat Zofie. Îl veți ucide?

Hades nu a răspuns pentru că nu știa răspunsul la întrebarea ei. Presupunea că depinde de ceea ce avea de spus oracolul despre puterile creaturii, deși se îndoia că oricine altcineva dintre cei care îl căutau pe Ofioteur s-ar fi gândit de două ori dacă profetia mai era încă adevărată.

Acea creatură avea o recompensă pe capul ei și un ceas care ticăia pe inimă.

— Sunteți liberi cu toții! a încheiat Hades.

Era pregătit să se întoarcă în Lumea de Jos cu Persefona. Acolo ar fi trebuit să se afle toată noaptea asta, ghemuit în jurul trupului ei cald după partida de amor. Îl înfuria faptul că nu fusese în stare să rămână alături de ea. Chiar și în noaptea logodnei lor, el fusese plecat în timp ce ea dormea, adunând informații despre Ofioteur și încercând să descopere unde se refugiasse Demetra.

Încerca să nu se gândească la asta ca la un semn de rău augur pentru ceea ce avea să urmeze, dar știa că îl așteaptă o bătălie. Știuse dintotdeauna că nu avea să fie ușor să o facă pe Persefona soția lui, având în vedere că mama ei era unul dintre cei mai vocali critici ai săi. Și, deși zăpada care se învâртеjea afară în mijlocul verii îl îngrijora, și mai îngrijorat era de Zeus.

Fratelui său îi plăcea să dețină controlul, mai ales când era vorba de alți zei, iar asta includea și un cuvânt de spus în privința celor cu care se căsătoreau.

Și-a încheștat pumnii la ideea asta.

Avea să o ia de soție pe Persefona, indiferent de consecințe, pentru că, în cele din urmă, o viață fără ea nu era deloc o viață.

CAPITOLUL II

Dionysos

DIONYSOS A PĂRĂSIT NEVERNIGHT ȘI S-A ÎNTORS LA Bakkheia, în apartamentul în care stătea de obicei, în ciuda faptului că avea o casă a lui la periferia Tebei. Nu era vorba că ar fi găsit un loc mai confortabil decât celălalt – nu găsea niciun loc deosebit de confortabil –, ci doar că nu putea suporta liniștea din casa lui. Liniștea nu-l calma, ci doar dădea naștere unor gânduri și mai zgomotoase și mai fără de sfârșit.

Nici acum nu se eliberase complet de ele – de vocea neîncetată din mintea lui care îi tot spunea că nu făcuse destul, că nu era suficient de bun. Dar cel puțin aici putea să o înece cu zgomotul, cu orgiile, cu *nebunia*.

Acum privea totul din liniștea apartamentului său, care fusese abandonat de obișnuții cheflii în timp ce el răspunsese apelului de la Nevernight. În ciuda orei matinale, clubul său fremăta. Muzica îi vibra în suflet și îi făcea inima să-i tresalte în piept. Luminile laserului tăiau întunericul, scoțând la

iveală fețe transpirate și înroșite, cunoscuți și iubiți prinși în îmbrățișări carnale.

Mirosul stătut al transpirației amestecat cu mirosul nociv al drogurilor se infiltra prin gurile de aerisire și îi ardea nasul.

Era obișnuit cu asta – sunetele, mirosurile, sexul. Făcea parte din lumea care se formase în jurul cultului său, pe care o condusesese cu menadele sale din oraș în oraș, lăsând o dâră de sânge în urma sa, și, deși abandonase de mult acea viață, nu avea să se elibereze niciodată de nebunia cu care îl lovise Hera.

Din când în când, încă o mai simțea. Era ca un tremur subtil care îi mistuia trupul, și, pe măsură ce se răspândea, era tot mai cald și îl făcea să se simtă străbătut de înțepături și furnicături. Îi era imposibil să stea liniștit, să se odihnească.

Simpla idee îi făcea degetele să tremure. Și le-a strâns în pumni și și-a ținut respirația, sperând să înăbușe senzația înaintea ca acesta să-i urce pe șira spinării și să îi intre în vene, înainte să îl consume din nou, dar, în timp ce se concentra, a devenit conștient de un sunet care venea de undeva din interiorul apartamentului său.

Era un geamăt găfâit.

S-a întors de la fereastra care dădea spre parterul clubului și s-a uitat în întuneric, dar nu a văzut pe nimeni.

Sunetul a crescut în frecvență, însoțit acum și de o ciocănitură.

S-a îndreptat spre o debara din spatele barului. Și-a lipit urechea de ușă, care era moale, acoperită cu aceeași catifea neagră care căptușea și pereții. Când a fost sigur că sunetele proveneau de acolo, a deschis-o.

Înăuntru se aflau Silenus și o femeie pe care nu o recunoștea. Satirul se sprijinea de un perete al debaralei, în timp ce femeia îl călărea, cu picioarele înfășurate în jurul taliei lui.

— Futu-i! a spus Silenus și au înghețat amândoi.

— La naiba, tată! a răbufnit Dionysos.

Silenus a râs, cu răsuflarea tăiată.

— O, Dionysos. Tu ești!

Nu era nicidecum prima dată când îl surprindea pe Silenus în timpul actelor sexuale. Satirul devenise parte a cultului său după ce fusese blestemat să rățăască pe pământ. Își petrecuseră zile întregi în centrul orgiilor, oferind și primind plăcere, căci acesta era modul de adorare al lui. Totuși, de-a lungul anilor, devenise ceva ce Dionysos dorea să vadă din ce în ce mai puțin din partea unui om pe care ajunsese să îl considere drept figură paternă.

A închis ușa cu un pocnet ascuțit, apoi a luat o sticlă de vin din colecția de la bar și și-a turnat un pahar. În timp ce lua prima înghițitură, ușa s-a deschis din nou, iar femeia a ieșit poticnindu-se.

Și-a dres vocea și și-a dat părul după ureche.

— Îmi pare foarte rău, lord Dionysos! Nu am vrut să...

— Nu are de ce să-ți pară rău, a spus el repede, fără să se uite la ea.

A mai luat o înghițitură de vin.

— Du-te!

Ea și-a plecat capul și-a ieșit împletecindu-se. O fâșie de lumină strălucitoare de pe coridor a tăiat întunericul în timp ce pleca.

În spatele lui, și-a făcut apariția Silenus.

— Nu știam că te-ai întors, a spus satirul.

Deși Dionysos nu era întors spre el, i-a auzit clinchetul centurii în timp ce și-o încheia.

— De cât timp stai în dulapul ăla?

Satirul a făcut o pauză.

— De fapt, habar n-am.

Dionysos a ridicat o sprânceană și s-a uitat la tatăl său adoptiv.

— Atunci, de unde ai știut că am plecat?

— Întotdeauna știu când pleci, a răspuns Silenus. Pentru că simt că pot respira din nou.

— Al naibii de nepoliticos! a exclamat Dionysos în timp ce Silenus își făcea loc cu cotul lângă el la bar.

Satirul era cu un cap mai scund decât el, dar mai înalt decât orice alt satir pe care îl întâlnise vreodată. Probabil pentru că Silenus nu era doar un spirit al naturii. Era un zeu al naturii. Arăta diferit chiar și de ceilalți de soiul lui. Dionysos văzuse satiri cu picioare și cozi de cal sau de capră, dar Silenus avea urechile lungi ale unui măgar și o coadă pe măsură. Deși era o formă pe care o ținea ascunsă mai ales prin farmecul său.

— Până acum nu mi-ai mai reproșat niciodată onestitatea, a spus Silenus în timp ce își turna un pahar de vin, doar pentru a-l da pe gât ca pe apă.

Era tipic pentru el – doar era Zeul Beției, motiv pentru care făceau pereche atât de bine de atâta timp, viețile lor învârtindu-se doar în jurul chefurilor.

— Ar trebui să încep astăzi?

Silenus a terminat ultimele înghițituri de vin înainte de a pune zgomotos paharul deoparte.

— Dionysos, chiar și tu știi despre ce vorbesc, a spus el.

— Dacă ai de gând să scuipi înțelepciune, trebuie să fii mult mai beat.

— Asta nu e înțelepciune. Este adevărul. Ai devenit de-a dreptul insuportabil.

— De ce? Pentru că nu mai chefuiesc cu tine?

— Ei bine, ăsta *chiar* este un motiv, a răspuns satirul. Dar este mai mult decât atât. Știi că este.

Dionysos s-a îndepărtat de bar, aplecându-se spre tatăl său adoptiv.

— Luminează-mă!

— Nu te mai distrezi, a început Silenus. Deloc. Cât timp a trecut de când nu ți-ai mai dat drumul?

Dionysos a scrâșnit din dinți.

— Nu mai sunt cel care am fost odată, Silenus.

— Niciunul dintre noi nu mai este, a replicat satirul. Dar asta nu înseamnă că nu ne putem bucura de viață, dacă tot trebuie s-o trăim.

— Nu tu ai spus că ar fi fost mai bine să nu fi trăit deloc, iar dacă tot trebuie, atunci măcar să murim repede?

— Ei bine, încă nu ai murit, așa că de ce să nu mai petreci puțin timp distrându-te?

Dionysos și-a dat ochii peste cap și a ieșit din spatele barului.

— Nu poți continua așa, i-a dat înainte Silenus. Ai lăsat-o să aibă prea multă putere asupra ta.

Dionysos s-a întors spre el.

— Dacă tot vorbim despre asta, rostește-i măcar numele!

Silenus i-a aruncat o privire plină de frustrare.

— Această căutare a răzbunării te-a făcut... altcineva.

— Te-ai gândit că poate *ăsta* sunt eu? Și că persoana pe care ai întâlnit-o cu atâția ani în urmă, cea care îți lipsește atât de mult, a fost creată de Hera?

Silenus a început să dea din cap.

— Nu! Nu cred asta.

— Nu crezi pentru că nu vrei să vezi.

— Nu cred!

Au început să vorbească în același timp, cu voci ridicate și vehemente, iar odată cuvintele rostite, tăcerea care s-a așternut între ei a devenit mușcătoare.

Silenus a fost cel care a vorbit primul:

— Vreau să te văd găsindu-ți fericirea, a spus el și a oftat, trecându-și o mână prin părul subțire și cărunț. Fie chiar și *un dram*.

— Poate că nu sunt făcut pentru fericire, a replicat Dionysos.

— Este o *alegere*, Dionysos, a replicat Silenus, în mod clar supărat. Trebuie să alegi.

— Atunci, aleg răzbunarea. Și o voi alege până când voi fi sigur de ea.

— Dar fata? a întrebat satirul.

Dionysos a simțit cum i se încordează corpul la pomenirea Ariadnei.

— Este o femeie, nu o fată. Ce-i cu ea?

— E drăguță.

Observația lui Silenus îl irita deja pe Dionysos. Nu era doar drăguță. Era frumoasă, iar el își amintea de asta de fiecare dată când îi privea chipul și o *simțea* de fiecare dată când intra în aceeași încăpere cu ea.

— Mă urăște, a spus Dionysos.

— Pentru că nu are nimic care să-i placă în acest moment, a replicat Silenus.

— Poate că nu vreau ca ea să mă placă deloc.

— Penisul tău spune altceva.

— Nu te uita la scula mea! a spus Dionysos. E ciudat.

— O sculă nu minte niciodată, a răspuns tatăl său adoptiv. Îți place de ea.

— Vreau să i-o trag. Nu-mi place de ea, a replicat Dionysos.

— Sună ca un început perfect pentru o relație.

— Da, una nesănătoasă.

— Te-ai gândit să... nu știu... să o transformi în ceva mai mult decât o altă menadă de-a ta?

— Nu o pot *transforma* în nimic.

— Normal că poți! Ai făcut-o deja prizonieră fără voia ei.

— Pentru a o proteja.

Fie că ea își dăduse seama, fie că nu, deși inițial nu fusese cazul. Inițial, o răpise și o adusese la Bakkheia pentru că o suspecta că i se oferise drept diversivitate astfel încât Hera și Tezeu să le răpească pe Graie. Deși ea făcuse exact asta, îi spusese și că luase decizia doar după ce îl întâlnise și îl găsisese complet insuportabil.

A strâns din dinți.

— Deci îți pasă de ea, a conchis satirul.

— Este doar un mijloc pentru un scop, Silenus.

Și nu avea să fie nimic mai mult.

— Ei bine, dacă ea este un mijloc pentru un scop, să sperăm că scopul este scula ta!

Dionysos și-a părăsit apartamentul și a coborât cu liftul la subsol, un cuvânt prea simplu, de fapt, pentru a descrie ceea ce era cu adevărat subsolul clubului său. Meritul le aparținea în mare parte menadelor, care îl transformaseră în propriul orașel. Era o rețea vastă de tuneluri care se conectau cu diverse părți ale Noii Atene și, prin intermediul ei, spionau, ucideau și își construiau o nouă viață pe cenușa trecutului.

Era complet opusul a ceea ce bănuia Ariadna, și anume că el conducea o rețea de trafic de persoane și servicii sociale. Nu era prima dată când cineva îl acuza pe Dionysos de un astfel de comportament abominabil, dar faptul că ea o făcuse îl irita și insulta munca menadelor, care își petreceau cea mai mare parte a timpului *salvând* alți tineri de la destine asemănătoare celor de care scăpaseră și ele.

Nici el nu pricepea de ce era atât de supărat din cauza asta.

Nu ar fi fost atât de eficiente dacă secretul lor ar fi fost cunoscut, iar faptul că lumea din afara tărâmului său credea că se ocupă de trafic era, de obicei, benefic planului său. Aceasta

însemna că persoanele care căutau astfel de servicii veneau adesea la el pentru a-și face relații, devenind în cele din urmă ținta asasinilor săi.

Era o muncă grea, nesigură... și, dintr-un motiv oarecare, faptul că Ariadna fusese dispusă să presupună ce era mai rău îl durea.

Nici nu ar fi trebuit să-i pese de fapt. O cunoștea de câteva săptămâni doar, și totuși era acolo, sub pielea lui, scormonind tot mai adânc.

Uneori, când se afla lângă ea, se simțea de parcă Hera l-ar fi lovit din nou cu nebunia.

Când ușa liftului s-a deschis, a ieșit pe platforma metalică ce dădea spre zona principală unde locuiau menadele. Era întinsă, pentru a găzdui numărul crescând de femei care i se alăturaseră în ultimii ani, deși nu toate asasinele sale locuiau aici. Se așteptase să găsească încăperea goală la o oră atât de matinală, dar câteva menade erau încă treze și alerte, stând cu brațele încrucișate și privind spre tavanul industrial unde atârnavă conducte metalice mari și lumini strălucitoare. Unele femei păreau frustrate, altele, enervate, iar câteva erau amuzate. În ciuda sentimentelor lor contradictorii, știa că ascultau ceva.

A oftat, pentru că știa și ce anume ascultau: Ariadna încerca să evadeze din nou.

A clătinat din cap și s-a apropiat de marginea platformei. S-a întrebat de cât timp se afla în conductă și când se oprise din mișcare – probabil imediat ce ajunsese el. Probabil că acum era acolo, sus, blestemându-l, deși nu se îndoia că avea să-l aștepte cât mai mult timp posibil.

Apoi a auzit un strănut ușor și și-a concentrat puterea acolo. Șuruburile au sărit din găuri, iar construcția s-a îndoit și s-a pliat. Ariadna a scos un strigăt ascuțit când a căzut din

interiorul ei și s-a prăbușit pe podea. Pentru o fracțiune de secundă, Dionysos s-a îngrijorat că se rănisese în timpul căderii, dar ea s-a rostogolit în fund și l-a privit furioasă.

Purta niște blugi rupți, o cămașă mulată și o geacă de piele; părul negru îi atârna greu pe umeri. Era frumoasă chiar și atunci când era supărată, ceea ce se întâmpla tot timpul, cel puțin cu el.

— Plecați! a poruncit el, iar menadele s-au împrăștiat, dispărând pe sub câte una dintre cele câteva arcade întunecate și lăsându-l singur cu Ariadna.

A mai privit-o o clipă înainte de-a începe să coboare scările spre nivelul inferior. În timp ce se îndrepta spre ea, Ariadna s-a ridicat în picioare, scuturându-se de praf și făcând o grimasă.

— Ce te doare? a întrebat-o.

Ea a încremenit, privindu-l la fel de furioasă.

— Dacă îți făceai griji că mă vei răni, ar fi trebuit să te gândești de două ori înainte să-ți folosești puterile împotriva unui muritor.

— Nu le-am folosit împotriva ta.

— Atunci rezultă că avem idei foarte diferite despre ce înseamnă asta.

Zeul a inspirat adânc pentru a-și potoli frustrarea, dar nu i-a reușit.

— Dacă ai să tot încerci să evadezi, ai putea cel puțin să accepți oferta mea de antrenament. Poate că atunci ai avea oareșce succes.

— Sunt antrenată! a răbufnit ea.

— Să interoghezi și să folosești o armă. Ce abilități utile împotriva zeilor!

Ariadna s-a repezit și a încercat să-l lovească în față. Nu era sigur dacă aceasta era încercarea ei de a-și demonstra îndemânarea sau o reacție instinctivă de furie, dar zeul i-a prins pumnul înainte să apuce să-l îndrepte spre el. Strigătul ei de durere

l-a surprins, făcându-l s-o elibereze imediat. Ariadna și-a cuprins încheietura mâinii drepte și și-a strâns-o la piept.

— Lasă-mă să-ți văd mâna! a cerut el.

— Sunt bine.

— Pe toți zeii, Ariadna, lasă-mă s-o văd!

Ariadna a rămas cu dinții încleștați, și el a privit-o în ochi în timp ce fata îi întindea mâna. Nu părea să fie ruptă, iar când zeul și-a așezat palma deasupra, energia ei i-a confirmat bănuielele.

— Ți-ai făcut o luxație, a spus el.

— Vrei să spui că *tu* mi-ai făcut o luxație.

Dionysos a simțit cum vinovăția îl lovește, ca un val puternic și amețitor. A privit-o iar în ochi.

— Îmi pare rău!

Scuzele lui parcă o prinseseră cu garda jos, pentru că Ariadna a clipit, încurcată. După o clipă, și-a dat seama că el încă îi ținea mâna și și-a tras-o ca s-o strângă la piept.

Și-a dres vocea.

— Ai nevoie de gheață, a spus zeul, trecând pe lângă ea. Vino!

A traversat zona principală de locuit și s-a îndreptat pe un hol lung și întunecat înspre bucătărie. A apăsător pe un întrerupător, iar luminile fluorescente au luminat un spațiu steril, din oțel inoxidabil, făcut astfel încât să poată hrăni sute de oameni odată. Având în vedere că această rețea subterană putea găzdui mii de oameni la nevoie, chiar era o necesitate.

S-a îndreptat spre un șir de rafturi înalte și, după ce a scotocit puțin, a găsit o cutie cu pungi pentru sendvișuri și a umplut una cu gheață. Când s-a întors, a găsit-o pe Ariadna stând în fața ușii și privind-l lung.

— Ce e?

— Nu poți pur și simplu... să faci o pungă de gheață... din nimic?

El și-a înclinat capul și-a strâmbat din buze.

— Nu cred că asta este utilizarea corectă a magiei.

— Știi ce vreau să spun, a pufnit ea și a încercat să-și încrucișeze brațele peste piept, dar durerea a părut să-i amintească că nu ar fi trebuit s-o facă.

Zeul s-a apropiat și i-a înmănat punga.

— Presupun că aș fi putut, a reluat el. Dar pot s-o și iau.

În plus, avusese nevoie să creeze o distanță între ei, fie și pentru câteva secunde doar.

Ariadna a luat gheața și și-a așezat-o pe încheietura mâinii.

— Mulțumesc! a spus atât de încet, încât el abia a auzit-o, deși, în realitate, nu merita mulțumirile.

Îi datora asta.

— Nu glumesc în legătură cu antrenamentul, a spus el.

— Nu vreau să fiu una dintre menadele tale.

— Atunci, nu fi! Dar, dacă ai de gând să rămâi în această lume, va trebui să știi să faci ceva mai mult decât să porți un pistol.

— Nu mai presupune că tot ce sunt în stare să fac este să folosesc un pistol!

— Poți folosi vreo altă armă? a întrebat-o.

Tăcere.

— Un pistol nu ne poate fi de folos dacă vrem să îl atacăm pe Tezeu, i-a spus el.

Ariadna s-a zburat la menționarea cumnatului ei, deși Dionysos știa că, dacă l-ar fi auzit vreodată spunându-i asta lui Tezeu cu voce tare, ea s-ar fi înfuriat de-a binelea. Ariadna îl ura pe semizeu, și, din câte știa el, avea toate motivele. Tezeu o supunea voinței lui ținând-o ostatică pe sora ei, pe Fedra.

— Unde te duceai? a întrebat-o după o clipă. Cum ea nu i-a răspuns, zeul a continuat: Te duceai la el?

Știa răspunsul, și totuși ideea că ea se ducea pe furiș la Tezeu în orice calitate va fi fost îl făcea să ardă de gelozie.

— Nu! s-a răstit ea. Mă duceam să-mi văd sora.

— Să te duci să-ți vezi sora este același lucru cu a te vedea cu Tezeu. Chiar crezi că te va lăsa să ajungi la ea?

— Nu! a răbufnit fata. Dar cel puțin ea va afla că am *încercat*.

Ochii Ariadnei străluceau de lacrimi nevărsate, și, văzând-o așa, lui Dionysos i s-a strâns pieptul. Nu-i plăcea asta, pentru că îl făcea să vrea să facă lucruri necugetate pentru ea.

— Nu am fost de acord să te ajut să-ți salvezi sora? a întrebat-o apoi.

— Hades a fost de acord, *nu* tu.

El a scrâșnit dinții atât de tare, încât l-a străfulgerat durerea.

— Poate că a fost de acord cu înțelegerea, dar amândoi știm că eu sunt cel care va trebui să o ducă la bun sfârșit, a replicat el.

— Dacă sunt o astfel de povară, atunci dă-mi drumul!

— Nu am spus niciodată că ești o povară.

— Nici nu e nevoie, a răspuns ea, plecând ochii.

Dionysos a privit-o lung.

— Nu mă interesează să repetăm cum am ajuns în acest punct și nici măcar ce credem despre asta. Ce-i făcut e bun făcut, iar acum avem alte treburi. Tu vrei să-ți eliberezi sora și să-l dobori pe Tezeu, dar ceea ce nu reușești să înțelegi este că Tezeu nu e doar o simplă persoană, și, chiar dacă ar fi, este un semizeu, fiul lui Poseidon. Este puternic cât mii, iar pentru a-l doborî, vom avea nevoie de mai multe.

— Mai multe ce? a întrebat ea.

— Mai mult de toate. Mai mult timp, mai multă planificare, mai mulți oameni, mai multe arme.

— Nu mă pregătesc de luptă, Dionysos. O vreau doar pe sora mea.

— Păcat! Pentru că n-o vei căpăta fără un război.

Ariadna a răsuflat adânc și pieptul i s-a ridicat brusc, iar el a încercat să n-o privească prea îndelung, ca să nu se bage de seamă cum își pierduse concentrarea.

— Nici nu ai idee în ce ai intrat, a continuat el.

— Deci ce vrei de la mine?

Întrebarea ei l-a surprins, dar nu din cauza a ceea ce întrebase, ci a modului în care îl făcuse să se simtă – conștient deopotrivă de cât de gol se simțea, cât și de dorința lui de a umple acel gol.

Totuși, și-a alungat repede aceste gânduri.

— Trebuie s-o găsim pe Meduza, a spus el.

Meduza era o gorgonă despre care se spunea că poate transforma oamenii în piatră cu o simplă privire. Dacă era adevărat, ar fi fost o armă valoroasă. Din momentul în care auzise zvonurile de pe piață despre puterea ei, le angajase pe Graie ca să-l ajute s-o găsească, dar planul se întorsese împotriva lui când detectivul Alexiou se hotărâse să-i ajute pe Tezeu și Hera să le captureze pe cele trei surori.

Probabil că habar nu avea ce i se ceruse să facă atunci când ajunsese la Bakkheia. Tezeu se transformase din lup într-o oaie, iar Dionysos ura să vadă cât de încrezătoare îl urmase Ariadna.

A mijit ochii când a auzit-o spunându-i:

— Și dacă Meduza nu vrea să te ajute?

— Este treaba ta să o convingi.

— Credeam că ai zis că nu ai nevoie de puterea ei.

— În acest joc nu este vorba de a avea nevoie de puterea ei, ci despre cine ajunge primul la ea. Și îți garantez că ar fi bine să ajung eu primul la ea.

— De ce nu-ți trimiți asasinii?

— Asta nu e o treabă pentru ei. Meduza trebuie să fie convinsă că este mai bine să fie de partea noastră.

— Și dacă eu nu sunt convinsă?

— Atunci să sperăm că, până o vom găsi, vei fi.

ISTORISITĂ DIN MAI MULTE
PERSPECTIVE, *UN JOC AL ZEILOR*
REPREZINTĂ FINALUL ÎNDRĂGITEI SERII
SAGA LUI HADES, SCRISE
DE SCARLETT ST. CLAIR, AUTOARE
DE BESTSELLERE *USA TODAY*.

HADES, ZEUL MORȚILOR, A REUȘIT ÎN CELE DIN URMĂ SĂ o facă a lui pe frumoasa Persefona. Cu nunta foarte aproape, cuplul ar trebui să fie în extaz. Demetra însă le tulbură fericirea, asmuțind asupra Noii Grecii vreme rea și primejdioasă. În același timp, Tezeu își continuă lupta împotriva zeilor, aliindu-se cu Triada, în încercarea de a distruge întregul Olimp.

Hades este hotărât să facă tot posibilul ca Persefona să îi devină mireasă, însă trebuie să se implice într-un joc strategic amplu cu zeii Olimpului pentru a le proteja viitorul. Și nu îi este deloc ușor să își dea seama care dintre zei sunt cu adevărat de partea lui.

„Finalul aproape că m-a făcut să leșin.

Am fost îngrozită și șocată de felul în care Scarlett St. Clair
a ales să își încheie saga!”

Culturess

ÎN ACEEAȘI SERIE:

LEDA EDGE

18+

#romantasy

ISBN: 978-606-088-588-7

www.edituracorint.ro